

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 1202

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 14 decembrie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE	
352. — Lege pentru ratificarea Acordului dintre România și Republica Portugheză privind cooperarea în domeniul apărării, semnat la București la 19 mai 2022	2
Acord între România și Republica Portugheză privind cooperarea în domeniul apărării.....	2–4
1.672. — Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre România și Republica Portugheză privind cooperarea în domeniul apărării, semnat la București la 19 mai 2022.....	4
★	
355. — Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 17/2000 privind asistența socială a persoanelor vârstnice	5–7
1.675. — Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 17/2000 privind asistența socială a persoanelor vârstnice	7
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 407 din 21 septembrie 2022 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și pentru modificarea și completarea Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar	8–11
Decizia nr. 408 din 21 septembrie 2022 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și pentru stabilirea unor măsuri fiscal-bugetare	12–15
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
557. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul Petronel Munteanu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Investițiilor și Proiectelor Europene.....	16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru ratificarea Acordului
dintre România și Republica Portugheză privind cooperarea
în domeniul apărării, semnat la București la 19 mai 2022**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Acordul dintre România și Republica Portugheză privind cooperarea în domeniul apărării, semnat la București la 19 mai 2022.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

p. PREȘEDINTELE
SENATULUI,
ALINA-ȘTEFANIA GORGHIU

București, 13 decembrie 2022.
Nr. 352.

A C O R D**între România și Republica Portugheză privind cooperarea în domeniul apărării**

România și Republica Portugheză, denumite în continuare „părți”, recunoscând dezvoltarea bunelor relații dintre părți, bazate pe respect reciproc față de interesele lor naționale, reciprocitate și parteneriat,

considerând că dialogul și cooperarea în domeniul apărării contribuie la îmbunătățirea relațiilor dintre acestea, recunoscând cooperarea militară drept o contribuție la pacea și securitatea internațională, dorind să întărească și să dezvolte cooperarea în domeniul apărării, recunoscând prevederile Cartei Organizației Națiunilor Unite, considerând că Organizația Tratatului Atlanticului de Nord este un pilon de securitate și stabilitate, decise să contribuie la întărirea Uniunii Europene și la lărgirea relațiilor transatlantice, acționând în spirit de parteneriat și cooperare prin dezvoltarea unor relații strânse în domeniul apărării, atât în cadrul NATO, cât și al UE,

luând în considerare prevederile Acordului de securitate dintre România și Republica Portugheză privind protecția reciprocă a informațiilor clasificate, semnat la București la 14 mai 2008 și intrat în vigoare la 13 mai 2010,

recunoscând că actualei cooperări dintre părți, bazată pe Acordul dintre Ministerul Apărării Naționale al României și Ministerul Apărării Naționale al Portugaliei privind cooperarea în domeniul militar, semnat la București la 10 iulie 1995 și intrat în vigoare la 13 mai 2010, i-ar profita actualizarea cadrului juridic,

au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1**Scop**

Acordul are ca scop promovarea cooperării în domeniul apărării între părți, potrivit competențelor lor, în concordanță cu legislația lor națională și cu obligațiile internaționale asumate de către acestea și pe baza principiilor egalității, reciprocității și interesului reciproc.

ARTICOLUL 2**Domenii de cooperare**

(1) Cooperarea între părți se realizează în următoarele domenii:

- a) managementul și planificarea apărării;
- b) exerciții militare bilaterale și multinaționale;

c) apărare cibernetică și contracararea războiului de tip hibrid;

d) instruirea și educația personalului civil și militar;

e) managementul crizelor, operațiuni de menținere a păcii și umanitare;

f) logistică;

g) schimb de informații în domeniul apărării;

h) industrii și tehnologii de apărare și echipament militar;

i) cercetare și dezvoltare;

j) geografie militară, geodezie, topografie, informații geospațiale și meteorologie;

k) legislație militară;

l) controlul armamentelor și dezarmare;

m) probleme de mediu;

- n) problematică de gen și rolul femeilor în forțele armate;
- o) medicină militară;
- p) istorie militară și publicații;
- q) activități culturale, sportive și sociale.

(2) Părțile își rezervă dreptul de a coopera și în alte domenii de apărare, diferite față de cele enumerate în alineatul (1) al acestui articol, în scopul aplicării prevederilor prezentului acord.

(3) Părțile convin, dacă este necesar, să încheie înțelegeri tehnice subsecvente și să obțină aprobările necesare în conformitate cu legislațiile naționale.

ARTICOLUL 3

Forme de cooperare

(1) Cooperarea dintre părți se realizează în următoarele forme:

- a) vizite la nivel înalt și de lucru ale delegațiilor militare și civile;
- b) întâlniri bilaterale referitoare la domeniile de cooperare;
- c) schimb de experiență și lecții învățate;
- d) participare la expoziții de echipament militar și armament;
- e) participare la exerciții militare;
- f) participare la cursuri de instruire, seminare și conferințe pentru personal civil și militar;
- g) schimb de experiență în domeniul controlului armamentelor și al dezarmării pentru a spori securitatea și stabilitatea regionale.

(2) Părțile pot conveni și asupra altor forme de cooperare, în scopul aplicării prevederilor prezentului acord.

ARTICOLUL 4

Autoritățile competente

Autoritățile competente ale părților sunt:

- a) pentru România — Ministerul Apărării Naționale;
— Ministerul Economiei.
- b) pentru Republica Portugheză — Ministerul Apărării Naționale.

ARTICOLUL 5

Consultări bilaterale și planuri anuale de cooperare

(1) În scopul implementării prevederilor prezentului acord și pe baza interesului reciproc, autoritățile competente ale părților pot agree, de comun acord, organizarea de întâlniri bilaterale, la cererea oricăreia dintre acestea, pentru a discuta chestiuni de cooperare. Aceste întâlniri au loc alternativ, în România sau în Republica Portugheză, și sunt coprezidate de către șeful Direcției cooperare internațională în domeniul apărării din partea Ministerului Apărării Naționale al României și de directorul general pentru politica națională de apărare din partea Ministerului Apărării Naționale al Republicii Portugeze.

(2) În baza prezentului acord și în funcție de nevoile lor specifice, autoritățile competente ale părților pot dezvolta un plan anual de cooperare bilaterală pentru anul subsecvent, cu precizarea activităților agreeate, subiectelor acestora, datelor și modului de desfășurare, locației și instituțiilor responsabile cu ducerea lor la îndeplinire, numărului de reprezentanți și a altor chestiuni de bază referitoare la organizarea și executarea planului.

(3) Reprezentanții autorizați ai părților semnează, în cadrul întâlnirilor bilaterale sau prin corespondență, planul anual de cooperare bilaterală agreeat.

ARTICOLUL 6

Aspecte financiare

(1) Prin derogare de la prevederile alineatelor prezentului articol, fiecare parte, în conformitate cu legislația națională aplicabilă, își suportă propriile cheltuieli legate de activitățile desfășurate în baza prevederilor prezentului acord, cu excepția situației când părțile convin altfel, în scris.

(2) Partea gazdă asigură transportul intern pentru delegații părții trimitătoare.

(3) Partea gazdă suportă cheltuielile aferente asistenței medicale de bază, în cazuri de urgență, pentru personalul implicat în activități organizate în baza prezentului acord.

(4) Părțile pot conveni asupra unui mecanism diferit de suportare a costurilor, în funcție de situație.

ARTICOLUL 7

Protecția informațiilor clasificate

Toate informațiile clasificate schimbate sau generate în legătură cu prezentul acord sunt folosite, transmise, stocate, gestionate și/sau protejate în conformitate cu prevederile Acordului de securitate dintre România și Republica Portugheză privind protecția reciprocă a informațiilor clasificate, semnat la București la 14 mai 2008 și intrat în vigoare la 13 mai 2010.

ARTICOLUL 8

Raportarea la alte convenții internaționale

Prevederile prezentului acord nu aduc atingere drepturilor și obligațiilor care derivă din alte convenții internaționale și care sunt obligatorii pentru ambele părți.

ARTICOLUL 9

Soluționarea disputelor

Toate disputele referitoare la interpretarea sau aplicarea prezentului acord se soluționează prin negocieri între părți, prin intermediul canalelor diplomatice.

ARTICOLUL 10

Amendarea

(1) Prezentul acord poate fi amendat oricând, la cererea oricăreia dintre părți, în scris, cu acordul reciproc al părților.

(2) Amendamentele intră în vigoare potrivit prevederilor articolului 12 al prezentului acord.

ARTICOLUL 11

Durata și încetarea valabilității

(1) Prezentul acord este încheiat pe durată nedeterminată.

(2) Prezentul acord poate fi denunțat de oricare dintre părți oricând, prin transmiterea, prin intermediul canalelor diplomatice, a notificării scrise privind intenția de a denunța prezentul acord.

(3) Denunțarea prezentului acord produce efecte la 6 luni de la data primirii notificării menționate.

(4) Denunțarea prezentului acord nu afectează activitățile în curs de desfășurare, cu excepția cazului în care părțile convin altfel, în scris, prin canale diplomatice.

(5) Acordul dintre Ministerul Apărării Naționale al României și Ministerul Apărării Naționale al Portugaliei cu privire la cooperarea în domeniul militar, semnat la București la 10 iulie 1995, își va înceta valabilitatea de la data intrării în vigoare a prezentului acord.

ARTICOLUL 12

Intrarea în vigoare

Prezentul acord intră în vigoare la treizeci (30) de zile de la data primirii ultimei notificări scrise, prin canale diplomatice, prin

care se confirmă îndeplinirea procedurilor naționale ale fiecărei părți, necesare pentru intrarea în vigoare a acestuia.

ARTICOLUL 13

Înregistrarea

La data intrării în vigoare a prezentului acord, partea pe teritoriul căreia a fost semnat îl transmite spre înregistrare la Secretariatul Națiunilor Unite, în conformitate cu art. 102 din Carta Națiunilor Unite, și informează cealaltă parte despre finalizarea acestei proceduri, cu menționarea numărului de înregistrare.

Semnat la București la data de 19 mai 2022, în două exemplare originale, fiecare în limbile română, portugheză și engleză, toate textele fiind egal autentice. În cazul unor diferențe de interpretare prevalează textul în limba engleză.

Pentru România,
Vasile Dîncu,
ministrul apărării naționale

Pentru Republica Portugheză,
Maria Helena Chaves Carreiras,
ministrul apărării naționale

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre România și Republica Portugheză privind cooperarea în domeniul apărării, semnat la București la 19 mai 2022

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Acordului dintre România și Republica Portugheză privind cooperarea în domeniul apărării, semnat la București la 19 mai 2022, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 13 decembrie 2022.
Nr. 1.672.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

**pentru modificarea și completarea Legii nr. 17/2000
privind asistența socială a persoanelor vârstnice**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Legea nr. 17/2000 privind asistența socială a persoanelor vârstnice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 157 din 6 martie 2007, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, după alineatul (4) se introduc două noi alineate, alin. (5) și (6), cu următorul cuprins:

„(5) Prin *reprezentant legal*, în sensul prezentei legi, se înțelege persoana desemnată, potrivit prevederilor art. 178 și 2.009 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru a reprezenta interesele unei persoane vârstnice.

(6) Prin *susținător legal*, în sensul prezentei legi, se înțelege persoana care are obligația legală de întreținere așa cum este prevăzută la art. 516 din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

2. La articolul 4, după alineatul (1) se introduc patru noi alineate, alin. (2)—(5), cu următorul cuprins:

„(2) Evaluarea persoanei vârstnice în vederea acordării asistenței sociale și întocmirea planului de intervenție, respectiv a planului individualizat de îngrijire și asistență se realizează cu respectarea prevederilor art. 27 alin. (1) și (2) din prezenta lege, precum și ale art. 44, 47, art. 48 alin. (1) și (2), art. 50 și 98 din Legea asistenței sociale nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Pe baza planului de intervenție sau, după caz, a planului de îngrijire și asistență, elaborate potrivit dispozițiilor Legii nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare, se emite dispoziția primarului sau, după caz, a directorului serviciului public de asistență socială pentru stabilirea dreptului la servicii sociale acordate ca măsură de asistență socială.

(4) Coordonarea intervențiilor din diferite domenii pentru realizarea integrată a evaluării nevoilor și a resurselor, a planificării și intervenției, a monitorizării și evaluării impactului serviciilor comunitare asigurate persoanelor vârstnice se asigură în cadrul managementului de caz.

(5) Standardele minime de calitate privind managementul de caz în serviciile sociale acordate persoanelor vârstnice se aprobă prin ordin al ministrului muncii și solidarității sociale.”

3. La articolul 5, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (2), cu următorul cuprins:

„(2) Criteriile de încadrare în grade de dependență se stabilesc pe baza Clasificării internaționale a funcționării, dizabilității și sănătății, elaborată de Organizația Mondială a Sănătății.”

4. La articolul 7, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Furnizarea serviciilor comunitare pentru persoanele vârstnice care se găsesc în situațiile prevăzute la art. 3 se realizează cu consimțământul acestora și au în vedere îngrijirea temporară sau de lungă durată:

a) la domiciliul sau la reședința persoanei vârstnice;

b) în centre de zi de asistență și recuperare;

c) într-un cămin pentru persoane vârstnice, într-o locuință protejată sau în alt centru rezidențial.”

5. Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — (1) Unitatea de îngrijire la domiciliu pentru persoane vârstnice este un serviciu social cu sau fără personalitate juridică, finanțat integral din bugetul local, înființat și organizat potrivit dispozițiilor prezentei legi.

(2) Serviciile comunitare asigurate persoanelor vârstnice la domiciliu sunt:

a) servicii de îngrijire personală prevăzute la art. 31 și art. 32 alin. (1) din Legea nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare;

b) servicii prevăzute la art. 33 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare;

c) servicii medicale, sub forma consultațiilor și îngrijirilor medicale la domiciliu sau în instituții de sănătate, consultații și îngrijiri stomatologice, administrarea de medicamente, acordarea de materiale sanitare și de dispozitive medicale.

(3) Serviciile medicale prevăzute la alin. (2) lit. c) sunt acordate în conformitate cu prevederile Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate, aprobat prin hotărâre a Guvernului.”

6. După articolul 8 se introduce un nou articol, art. 8¹, cu următorul cuprins:

„Art. 8¹. — (1) Centrul de zi de asistență și recuperare pentru persoane vârstnice este un serviciu de zi, cu sau fără personalitate juridică, finanțat integral din bugetul local, înființat și organizat potrivit dispozițiilor prezentei legi.

(2) Serviciile comunitare asigurate persoanelor vârstnice în centrele de zi de asistență și recuperare sunt, după caz:

a) servicii de îngrijire personală prevăzute la art. 31 și art. 32 alin. (1) din Legea nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare;

b) servicii prevăzute la art. 33 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare;

c) consiliere psihosocială și informare, consiliere juridică, socializare și petrecere a timpului liber, organizare și implicare în activități comunitare și culturale, asistență și suport pentru familia persoanei vârstnice, suport pentru realizarea activităților administrative și gestiunea bunurilor;

d) linie telefonică de urgență;

e) acordare de alimente, ajutoare materiale;

f) servicii medicale primare și de specialitate.

(3) Serviciile medicale prevăzute la alin. (2) lit. f) sunt acordate în conformitate cu prevederile contractului-cadru prevăzut la art. 8 alin. (3).”

7. La articolul 9, partea introductivă a alineatului (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Serviciile prevăzute la art. 8 alin. (2) lit. a) și b) și art. 8¹ alin. (2) lit. a)—c) se asigură fără plata contribuției persoanelor vârstnice care, evaluate potrivit grilei naționale de evaluare a nevoilor persoanelor vârstnice, se încadrează în una dintre următoarele situații.”

8. Articolul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — (1) Persoanele vârstnice care se încadrează în grila națională de evaluare a nevoilor persoanelor vârstnice, îndreptățite să beneficieze de serviciile prevăzute la art. 8 alin. (2) lit. a) și b) și art. 8¹ alin. (2) lit. a)—c) și care realizează venituri peste cele prevăzute la art. 9 alin. (2) lit. b) beneficiază de servicii cu plata unei contribuții, stabilită în urma procesului de evaluare complexă.

(2) Contribuția se stabilește de către autoritățile administrației publice locale, respectiv de către furnizorul de servicii sociale, individualizat, în urma evaluării complexe efectuate potrivit dispozițiilor art. 49 din Legea nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare, pe baza costului mediu lunar al

serviciului social, precum și a veniturilor persoanei vârstnice și, după caz, ale susținătorilor legali ai acesteia.

(3) Costul mediu lunar al serviciului social și acoperirea valorii integrate a contribuției lunare se stabilesc cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 25, cu excepția prevederilor alin. (5) lit. a).”

9. **Articolul 11 se abrogă.**

10. **Articolul 12 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 12. — (1) Organizarea serviciilor prevăzute la art. 8 alin. (2) lit. a) și b) și art. 8¹ alin. (2) lit. a)—e) revine autorităților administrației publice locale prin serviciile publice de asistență socială direct sau în baza convențiilor de parteneriat și a contractelor de servicii sociale încheiate cu alți furnizori publici sau privați de servicii sociale care dețin licență de funcționare pentru servicii de îngrijire la domiciliu, respectiv pentru centre de zi de îngrijire și recuperare.

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1) și a prevederilor art. 119 alin. (1) din Legea nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare, autoritățile administrației publice locale, prin serviciul public de asistență socială și prin compartimentul de contractare, au în vedere următoarele:

a) estimarea anuală a numărului persoanelor vârstnice dependente care necesită sprijin pentru activitățile de bază ale vieții zilnice;

b) estimarea numărului persoanelor vârstnice care nu primesc ajutor pentru îndeplinirea activităților instrumentale ale vieții zilnice din partea îngrijitorilor informali și voluntari;

c) elaborarea indicatorilor de eficiență cost/beneficiu.

(3) Cheltuielile de funcționare pentru unitățile de îngrijire la domiciliu și pentru centrele de zi de îngrijire și recuperare prevăzute la art. 8 alin. (1) și, respectiv, la art. 8¹ alin. (1) se asigură cu respectarea principiului subsidiarității, după cum urmează:

a) din sume alocate din bugetele locale ale unităților administrativ-teritoriale, respectiv ale subdiviziunilor administrativ-teritoriale;

b) din bugetul de stat, din sume defalcate din taxa pe valoarea adăugată — în proporție de cel puțin 30% din standardul minim de cost aprobat prin hotărâre a Guvernului, în condițiile legii, în completarea sumelor prevăzute la lit. a), pe baza necesarului stabilit anual de Ministerul Muncii și Solidarității Sociale, la elaborarea bugetului de stat.

(4) Sumele alocate potrivit prevederilor alin. (3) lit. b), repartizate pe județe la propunerea Ministerului Muncii și Solidarității Sociale, se aprobă distinct prin anexă la legea bugetului de stat și se repartizează pe unități administrativ-teritoriale prin decizie a directorului direcției generale regionale a finanțelor publice/șefului administrației județene a finanțelor publice, la propunerea agenției județene pentru plăți și inspecție socială, respectiv a municipiului București, fundamentată pe baza solicitărilor autorităților administrației publice locale.”

11. **Articolul 13 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 13. — (1) Pentru asigurarea serviciilor de îngrijire care presupun ajutor pentru îndeplinirea activităților instrumentale ale vieții zilnice, autoritățile administrației publice locale pot angaja personal de îngrijire cu timp parțial de lucru sau cu normă întregă în cadrul serviciului de asistență comunitară al serviciului public de asistență socială.

(2) Îngrijitorul informal definit la art. 6 lit. ș) din Legea nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare, care își asumă responsabilitatea îngrijirii unei/unor persoane vârstnice, aflate în situația de dependență socio-medicală, stabilită conform grilei naționale de evaluare a nevoilor persoanelor vârstnice, poate beneficia de program lunar de lucru redus, de o jumătate de normă, cu asigurarea plății, din bugetul local, în baza unui contract încheiat cu serviciul public de asistență socială, a unei indemnizații echivalente cu jumătate din salariul de bază brut al îngrijitorului la domiciliu stabilit potrivit Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, pentru gradația 0, prevederile art. 35 din această lege aplicându-se în mod corespunzător.

(3) Indemnizația prevăzută la alin. (2) se supune reglementărilor prevăzute de Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Timpul cât îngrijitorii informali au beneficiat de program redus de lucru se consideră, la calculul vechimii în muncă, timp lucrat cu normă întregă, pe baza adevărinței eliberate de serviciul public de asistență socială.

(5) Pentru aplicarea prevederilor alin. (1) și (2), autoritățile administrației publice locale au obligația să prevadă în bugetul local sumele necesare, fundamentate pe baza estimărilor realizate de serviciul public de asistență socială pe baza datelor colectate din anchetele sociale, în care se consemnează datele de identificare ale îngrijitorilor informali și sprijinul acordat de aceștia.

(6) Pe baza principiului subsidiarității, în completarea sumelor prevăzute la alin. (2), din bugetul de stat, din sume defalcate din taxa pe valoarea adăugată, se alocă sume în proporție de cel puțin 30% din cuantumul indemnizației stabilite potrivit alin. (2), pe baza necesarului stabilit anual de Ministerul Muncii și Solidarității Sociale, la elaborarea bugetului de stat.

(7) Sumele alocate potrivit prevederilor alin. (6), repartizate pe județe la propunerea Ministerului Muncii și Solidarității Sociale, se aprobă distinct prin anexă la legea bugetului de stat și se repartizează pe unități administrativ-teritoriale prin decizie a directorului direcției generale regionale a finanțelor publice/șefului administrației județene a finanțelor publice, la propunerea agenției județene pentru plăți și inspecție socială, respectiv a municipiului București, fundamentată pe baza solicitărilor autorităților administrației publice locale.

(8) Serviciul public de asistență socială dispune efectuarea de controale periodice asupra activității îngrijitorilor informali care beneficiază de drepturile prevăzute la alin. (2) și prezintă semestrial un raport consiliului local.

(9) Îngrijitorii informali au obligația de a comunica serviciului public de asistență socială orice modificare referitoare la asumarea responsabilității îngrijirii persoanei vârstnice și la informațiile care au stat la baza întocmirii anchetei sociale.

(10) Autoritățile administrației publice locale includ în programul anual de servicii sociale organizarea de instruire/cursuri de formare pentru îngrijitorii informali.

(11) Autoritățile administrației publice locale includ în programul anual de acțiuni privind serviciile sociale, respectiv al activităților de informare a publicului activități de informare și consiliere pentru îngrijitorii informali, inclusiv pentru îngrijitorii adolescenți.

(12) Modelul contractului prevăzut la alin. (2) se aprobă prin ordin al ministrului muncii și solidarității sociale.”

12. **La articolul 18 alineatul (5), litera a) se abrogă.**

13. **La articolul 18, litera c) a alineatului (5) și alineatul (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„c) din bugetul de stat, din sume defalcate din taxa pe valoarea adăugată — în proporție de cel puțin 30% din standardul minim de cost aprobat prin hotărâre a Guvernului, în condițiile legii, în completarea sumelor prevăzute la lit. b), pe baza necesarului stabilit anual de Ministerul Muncii și Solidarității Sociale, la elaborarea bugetului de stat.

(6) Sumele alocate potrivit prevederilor alin. (5) lit. c), repartizate pe județe la propunerea Ministerului Muncii și Solidarității Sociale, se aprobă distinct prin anexă la legea bugetului de stat și se repartizează pe unități administrativ-teritoriale prin decizie a directorului direcției generale regionale a finanțelor publice/șefului administrației județene a finanțelor publice, la propunerea agenției județene pentru plăți și inspecție socială, respectiv a municipiului București, fundamentată pe baza solicitărilor autorităților administrației publice locale.”

14. **Articolul 20 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 20. — (1) Finanțarea serviciilor de asistență socială și a beneficiilor sociale prevăzute de prezenta lege se asigură pe principiul împărțirii responsabilității între administrația publică centrală și cea locală.

(2) Finanțarea serviciilor sociale se face după principiul «resursa financiară urmează beneficiarul», în baza căruia

alocația bugetară aferentă unui beneficiar de servicii sociale, prevăzută în planul de servicii sociale/planul de îngrijire și asistență, se transferă furnizorului de servicii sociale cu care beneficiarul/reprezentantul legal a încheiat un contract de servicii sociale.

(3) Estimarea necesarului de fonduri de la bugetul de stat, în vederea finanțării serviciilor sociale, se realizează cu respectarea prevederilor art. 134 alin. (2) din Legea nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Sumele alocate de la bugetul de stat pot fi transferate, după caz, furnizorilor privați de servicii sociale cu care beneficiarul/reprezentantul legal pentru care a fost aprobat dreptul la servicii sociale ca măsură de asistență socială a încheiat un contract de servicii sociale.”

15. La articolul 21 alineatul (1), după litera c¹) se introduc trei noi litere, lit. c²)—c⁴), cu următorul cuprins:

„c²) finanțarea cheltuielilor curente ale unităților de îngrijire la domiciliu și ale centrelor de zi de îngrijire și recuperare, potrivit prevederilor art. 12 alin. (3) lit. b);

c³) finanțarea cheltuielilor pentru personalul de îngrijire prevăzut la art. 13 alin. (1);

c⁴) finanțarea cheltuielilor pentru aplicarea prevederilor art. 13 alin. (2);”.

16. La articolul 21 alineatul (2), litera a) se abrogă.

17. La articolul 21, litera a¹) a alineatului (2) și alineatul (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a¹) finanțarea cheltuielilor unităților de îngrijire la domiciliu, ale centrelor de zi de asistență și recuperare și ale căminelor din subordine/administrare;

(3) Sponsorizările și donațiile în bani sau în natură, făcute de persoane fizice și juridice române și străine căminelor pentru persoane vârstnice sau celorlalte instituții și unități de asistență socială prevăzute la art. 7 alin. (1), se utilizează cu respectarea prevederilor Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare.”

18. La articolul 28, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Autoritățile/Instituțiile publice, furnizorii de servicii sociale au obligația de a răspunde la solicitările asistentului social și de

a-i oferi sprijinul necesar în procesul de evaluare sau în realizarea anchetei sociale, potrivit alin. (2), în vederea stabilirii dreptului la asistență socială.”

19. La articolul 28, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alin. (5), cu următorul cuprins:

„(5) Dreptul la servicii sociale ca măsură de asistență socială se stabilește cu respectarea prevederilor art. 50 alin. (3) și art. 101 alin. (1) din Legea nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare.”

20. Articolul 38 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 38. — (1) Ministerul Muncii și Solidarității Sociale inițiază strategia privind îngrijirea de lungă durată și îmbătrânire activă, asigură îndrumarea metodologică, coordonează, controlează și evaluează aplicarea dispozițiilor prezentei legi.

(2) Coordonarea elaborării măsurilor de incluziune socială a persoanelor vârstnice din strategiile sectoriale se realizează în cadrul mecanismului național pentru promovarea incluziunii sociale în România, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.217/2006 privind constituirea mecanismului național pentru promovarea incluziunii sociale în România, cu modificările și completările ulterioare.”

21. În tot cuprinsul legii, sintagma prestații sociale se înlocuiește cu sintagma beneficii sociale.

Art. II. — Contractele de servicii sociale încheiate până la data intrării în vigoare a prezentei legi sunt supuse, în ceea ce privește producerea efectelor, reglementărilor legale în vigoare la data încheierii acestora.

Art. III. — Ordinele ministrului muncii și solidarității sociale prevăzute la art. 4 alin. (5) și la art. 13 alin. (12) din Legea nr. 17/2000 privind asistența socială a persoanelor vârstnice, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aprobă în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Art. IV. — Legea nr. 17/2000 privind asistența socială a persoanelor vârstnice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 157 din 6 martie 2007, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
VASILE-DANIEL SUCIU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALINA-ȘTEFANIA GORGHUI

București, 13 decembrie 2022.
Nr. 355.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

**privind promulgarea Legii
pentru modificarea și completarea Legii nr. 17/2000
privind asistența socială a persoanelor vârstnice**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 17/2000 privind asistența socială a persoanelor vârstnice și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS**

București, 13 decembrie 2022.
Nr. 1.675.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 407**

din 21 septembrie 2022

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și pentru modificarea și completarea Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— prim-magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate privind Legea pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și pentru modificarea și completarea Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar (PI-x nr. 60/2022), obiecție formulată de un număr de 51 de deputați.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 4.794 din 9 iunie 2022 și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.454A/2022.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate se susține că legea criticată a fost adoptată în lipsa fișei financiare, iar expunerea de motive nu conține nicio mențiune referitoare la impactul financiar al acesteia. Nici inițiatorii, nici Camerele Parlamentului nu au solicitat Guvernului întocmirea fișei financiare, singura solicitare adresată acestuia fiind de a transmite punctul său de vedere privind susținerea sau respingerea propunerii legislative. În sensul necesității stabilirii sursei de finanțare pentru cheltuielile angajate și a solicitării fișei financiare sunt invocate Avizul Consiliului Legislativ nr. 41/2022, Opinia Consiliului Fiscal din 23 noiembrie 2021, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 56 din 5 februarie 2020. Totodată, sunt menționate prevederile art. 30 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, ale art. 15 alin. (1) lit. a) din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, precum și ale art. 15 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice.

4. Se mai susține că reglementarea criticată încalcă principiul bicameralismului, întrucât compararea celor două forme ale legii adoptate la nivelul celor două Camere relevă nu doar faptul că la Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, au fost adoptate o serie de amendamente care nu au fost puse în discuția Senatului și care au condus la o configurație semnificativ diferită între cele două forme ale legii, ci chiar că au fost discutate două proiecte de lege total diferite din perspectiva conținutului. Astfel, în timp ce la Senat se discuta despre statutul funcționarului public și salarizarea unitară a acestuia, la Camera Deputaților au fost aduse amendamente

care schimbă însăși esența actului normativ, iar discuția s-a axat pe introducerea unor sporuri pentru anumite categorii de angajați, eliminându-se Senatul din procesul legislativ. Soluția constituțională pentru această situație era expres precizată în Constituție, respectiv întoarcerea proiectului la Senat pentru discutarea amendamentelor aduse la Camera Deputaților, traseu constituțional care nu a fost realizat. Totodată, sunt indicate textele care au fost incluse în lege la nivelul Camerei Deputaților, prin excluderea Senatului din procesul de legiferare, și se concluzionează că amendamentele adoptate imprimă nu doar deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate, ce duc la configurații semnificativ diferite ale acestora, ci indică faptul că legea adoptată de Camera Deputaților este o cu totul altă lege decât cea adoptată de Senat.

5. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele lor de vedere.

6. **Președintele Camerei Deputaților** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

7. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, se arată că autorii sesizării nu aduc niciun argument în sprijinul criticii formulate. Parlamentul, în calitate de unică putere legiuitoare, a adoptat actul normativ dedus controlului de constituționalitate în mod legitim și asumat, conform Constituției, principiul legalității, ce stă la baza oricăror acte adoptate de acest organ reprezentativ, fiind respectat. Legea dedusă controlului de constituționalitate respectă exigențele de claritate și previzibilitate impuse de normele de tehnică legislativă. Limbajul juridic folosit de legiuitor este clar, predictibil și neechivoc, din conținutul acestuia lipsind pasajele obscure sau soluțiile normative contradictorii. Dispozițiile sunt redactate într-un stil specific normativ, prezentând norma instituită fără explicații sau justificări, prin folosirea cuvintelor în sensul lor curent din limba română, previzibil și univoc, cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

8. În ceea ce privește încălcarea art. 138 alin. (5) din Constituție, se apreciază că, potrivit fișei propunerii legislative pentru completarea anexei nr. VIII „Familia ocupațională de funcții bugetare «Administrație»” din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, înregistrată la Senat cu nr. b526 din 10 noiembrie 2021, disponibilă pe pagina de internet a Senatului — prima Cameră sesizată —, prin Adresa nr. b526, președintele Senatului

a solicitat punctul de vedere al Guvernului, informarea Guvernului asupra implicațiilor bugetare generate de legea criticată, precum și fișa financiară prevăzută la art. 15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare. Față de cele arătate, criticile autorilor sesizării privind încălcarea de către Parlament a dispozițiilor art. 138 alin. (5) din Constituție sunt neîntemeiate.

9. Cu privire la încălcarea art. 61 alin. (2) și a art. 75 din Constituție privind principiul bicameralismului, se arată că din analiza comparativă a conținutului normativ al celor două forme ale proiectului de lege, adoptate succesiv de Camerele parlamentare, ambele forme vizează intervenții legislative asupra celor două acte normative de bază: Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, respectiv Legea nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar — intervenții circumscrise voinței unitare a legiuitorului. Prin raportare la forma adoptată de prima Cameră sesizată, intervențiile legislative realizate sub forma amendamentelor admise la Camera decizională nu reprezintă soluții normative care, sub aspectul fondului reglementării, se îndepărtează considerabil de conceptele edictate de către Senat, nefiind de natură a aduce deosebiri majore de conținut față de forma adoptată de Camera de reflecție și nici de a schimba configurația juridică a legii. Se menționează că admiterea argumentelor autorilor obiecției de neconstituționalitate poate conduce spre anularea intenției avute în vedere la revizuirea Constituției și declararea ca neconstituțională a unei norme ce a fost validată de către ambele Camere ale legislativului. Față de cele arătate, criticile autorilor sesizării privind încălcarea de către Parlament a dispozițiilor art. 61 alin. (2) și ale art. 75 din Constituție sunt neîntemeiate.

10. În sensul celor de mai sus, autorii obiecției de neconstituționalitate invocă soluțiile de principiu rezultate din jurisprudența Curții Constituționale.

11. **Președintele Senatului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

12. La termenul de judecată fixat pentru data de 6 iulie 2022, Curtea a dispus amânarea începerii dezbaterilor asupra cauzei pentru data de 21 septembrie 2022, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. **Obiectul controlului de constituționalitate**, astfel cum a fost formulat, îl constituie Legea pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și pentru modificarea și completarea Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar.

14. Textele constituționale invocate în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt cele ale art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, art. 75 privind procedura de adoptare a legilor și art. 138 alin. (5) privind stabilirea sursei de finanțare a cheltuielilor bugetare.

(1.) Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate

15. În prealabil examinării obiecției de neconstituționalitate, Curtea are obligația verificării condițiilor de admisibilitate ale acesteia, prin prisma titularului dreptului de sesizare, a termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și a obiectului controlului de constituționalitate. Dacă primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează să fie cercetate în ordinea antereferită, iar constatarea neîndeplinirii uneia dintre ele are efecte dirimante, făcând inutilă analiza celorlalte condiții (Decizia Curții Constituționale nr. 66 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 9 martie 2018, paragraful 38).

16. Obiecția de neconstituționalitate îndeplinește condițiile prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție atât sub aspectul titularilor dreptului de sesizare, întrucât a fost formulată de un număr de 51 de deputați, cât și sub aspectul obiectului, fiind vorba despre o lege adoptată, dar nepromulgată încă.

17. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de contencios constituțional, potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament, iar, potrivit art. 77 alin. (3) din Constituție, în termen de cel mult 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare.

18. Propunerea legislativă a fost adoptată de Senat la 14 februarie 2022, după care a fost transmisă Camerei Deputaților, care a adoptat-o, în calitate de Cameră decizională, la data de 31 mai 2022. La data de 7 iunie 2022 legea adoptată a fost depusă în vederea exercitării dreptului de sesizare asupra constituționalității legii, la data de 9 iunie 2022 a fost înregistrată prezenta obiecție de neconstituționalitate, iar la data de 14 iunie 2022 legea a fost trimisă la Președintele României pentru promulgare.

19. Obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în termenul de protecție de 5 zile prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, astfel că urmează a se constata că aceasta este admisibilă.

20. În consecință, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

(2.) Analiza obiecției de neconstituționalitate

(2.1.) Criticile de neconstituționalitate raportate la art. 61 alin. (2) și art. 75 din Constituție

21. În jurisprudența sa, cu privire la principiul bicameralismului, Curtea a dezvoltat o veritabilă „doctrină” a bicameralismului și a modului în care acest principiu este reflectat în procedura

de legiferare. Ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului ca organ reprezentativ al poporului român și de unicitatea sa ca autoritate legiuitoare a țării, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură Cameră fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și de cealaltă Cameră (Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 13 aprilie 2017, paragraful 53). Legea este, cu aportul specific al fiecărei Camere, opera întregului Parlament, drept care autoritatea legiuitoare trebuie să respecte principiile constituționale în virtutea cărora o lege nu poate fi adoptată de către o singură Cameră (Decizia nr. 1.029 din 8 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 23 octombrie 2008, Decizia nr. 3 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014, Decizia nr. 355 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 8 iulie 2014, paragraful 38, Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 22 noiembrie 2016, paragraful 39, Decizia nr. 765 din 14 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 21 februarie 2017, paragraful 29, Decizia nr. 62 din 7 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 3 martie 2017, paragraful 32, sau Decizia nr. 393 din 5 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 16 iulie 2019, paragraful 66). Ca urmare, dezbateră parlamentară a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului. Așa fiind, modificările și completările pe care Camera decizională le aduce proiectului de lege sau propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze, ceea ce contravine principiului bicameralismului (Decizia nr. 472 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 30 aprilie 2008, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, paragraful 53).

22. Stabilind limitele principiului bicameralismului, Curtea a apreciat că aplicarea acestuia nu poate avea ca efect deturnarea rolului de Cameră de reflecție a primei Camere sesizate. Este de netăgăduit că principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot poziția cu privire la adoptarea legilor (Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, paragraful 55).

23. Curtea a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care, prin procedura parlamentară, se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea celor două criterii este de natură a afecta principiul care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând

pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ (Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011, Decizia nr. 62 din 7 februarie 2017, paragraful 29, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, paragraful 54).

24. Așadar, bicameralismul nu înseamnă ca ambele Camere să se pronunțe asupra unei soluții legislative identice, în Camera decizională putând exista abateri inerente de la forma adoptată de Camera de reflecție, desigur, fără schimbarea obiectului esențial al proiectului de lege/propunerii legislative. A nega posibilitatea Camerei decizionale de a se îndepărta de la forma votată în Camera de reflecție ar însemna limitarea rolului său constituțional, iar caracterul decizional atașat acesteia devine iluzoriu. S-ar ajunge la un veritabil mimetism, în sensul că cea de-a doua Cameră se va identifica, în ceea ce privește activitatea sa legislativă, cu prima Cameră, neputându-se îndepărta în niciun fel de la soluțiile legislative pentru care a optat prima Cameră, ceea ce este contrar, până la urmă, chiar ideii de bicameralism. Prin urmare, nu se poate susține încălcarea principiului bicameralismului, atât timp cât legea adoptată de Camera decizională se referă la aspectele principale pe care le-a avut în vedere propunerea/proiectul de lege în forma sa însușită de Camera de reflecție. În acest sens, modificările aduse formei adoptate de Camera de reflecție trebuie să cuprindă o soluție legislativă care păstrează concepția de ansamblu a acesteia și să fie adaptate în mod corespunzător, prin stabilirea unei soluții legislative alternative/complementare care nu se abate de la forma adoptată de Camera de reflecție, în condițiile în care aceasta este mai cuprinzătoare sau mai bine articulată în cadrul ansamblului legii, cu realizarea anumitor coroborări inerente oricărei modificări (Decizia nr. 765 din 14 decembrie 2016, paragrafele 37 și 38, Decizia nr. 377 din 31 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 21 iulie 2017, paragraful 45, și Decizia nr. 412 din 20 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 11 iulie 2019, paragraful 57).

25. Raportat la cauza de față, Curtea constată că la nivelul Camerei decizionale au fost operate mai multe modificări față de forma adoptată de Camera de reflecție. Astfel, au fost adoptate pct. 2—4 și 6—9 ale art. I, precum și pct. 1 și 3—5 ale art. II. Întrucât aceste modificări vizează atât legea salarizării, cât și legea privind statutul funcționarului public parlamentar, ambele avute în vedere de Camera de reflecție, urmează a se verifica dacă deosebirea de conținut juridic rezultată ca urmare a intervențiilor legislative operate în cea de-a doua Cameră este *majoră* sau dacă configurația juridică a legii adoptate este *semnificativ diferită*.

26. În acest context, Curtea observă că există un grad de abatere ridicat al formei adoptate de Camera Deputaților față de cea adoptată de Senat, noul text al pct. 2—4 și 6—9 ale art. I referindu-se la salarizarea unor funcții neavute în vedere în forma legii adoptată de Senat. Este adevărat că art. I pct. 5 din lege se cantonează în sfera funcțiilor din familia ocupațională

„Administrație” și este pe aceeași linie de gândire cu art. I pct. 2 din legea adoptată de Camera de reflecție (Senatul); această prevedere se referă la situația funcționarilor publici parlamentari din această familie ocupațională, însă nu și la personalul din ministere din aceeași familie ocupațională, așa cum prevăd actualele pct. 2 și 6—9 ale art. I. Prin urmare, chiar dacă ambele categorii de personal fac parte din familia ocupațională „Administrație”, aceasta nu înseamnă că există și o relație de complementaritate între diversele modificări operate. În cadrul acestei familii ocupaționale există numeroase categorii de personal, iar faptul că ele fac parte din aceasta nu justifică acțiunea Camerei decizionale de a modifica reglementările ce le privesc în condițiile în care Camera de reflecție s-a referit numai la una dintre aceste categorii de personal. Prin urmare, pct. 2 și 6—9 ale art. I consacră o soluție legislativă neavută în vedere de Camera de reflecție, care se îndepărtează de forma adoptată de Camera de reflecție. Această abatere poate fi calificată ca fiind majoră, ceea ce atrage în mod implicit o configurație semnificativ diferită a legii față de forma adoptată în Camera de reflecție.

27. Mai mult, pct. 3 și 4 ale art. I se referă la o altă familie ocupațională, respectiv „Învățământ”, familie ocupațională neavută în vedere de Camera de reflecție. Această abatere este una majoră, ceea ce atrage în mod implicit o configurație semnificativ diferită a legii față de forma adoptată în Camera de reflecție.

28. În schimb, modificările aduse art. II, prin pct. 1 și 3—5, nu pot fi calificate ca imprimând o deosebire majoră între formele adoptate de cele două Camere, întrucât acestea vizează funcționarul public parlamentar, respectiv vechimea minimă în specialitate necesară pentru ocuparea funcțiilor publice parlamentare de execuție, suspendarea raportului de serviciu la cerere, statutul personalului Consiliului Legislativ raportat la cel

al funcției publice parlamentare sau echivalarea funcțiilor publice parlamentare. Or, forma legii adoptată la nivelul Camerei de reflecție s-a referit tot la funcționarul public parlamentar, mai exact la o problemă ce ține de executarea raportului său de serviciu (detașarea/transferul), astfel că modificările și completările aduse vizează materia avută în vedere de Senat, nefiind decât opțiuni legislative în legătură cu exercitarea raportului de serviciu al personalului parlamentar. Aceleași aspecte principale sunt valabile și în privința art. III din lege.

29. În consecință, Curtea constată că, prin adoptarea pct. 2—4 și 6—9 ale art. I din lege, a fost încălcat principiul bicameralismului prevăzut de art. 61 alin. (1) coroborat cu art. 75 din Constituție.

(2.2.) Criticile de neconstituționalitate raportate la art. 138 alin. (5) din Constituție

30. Conform fișei legislative a propunerii legislative (inițial denumite în forma inițiatorului) „pentru completarea Anexei nr. VIII familia ocupațională de funcții bugetare «administrație» din Legea nr. 153 din 28 iunie 2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice”, ca urmare a hotărârii Biroului permanent al Senatului din ședința din data de 15 noiembrie 2021, au fost solicitate: a) punctul de vedere al Guvernului și informarea Guvernului asupra implicațiilor bugetare în conformitate cu art. 111 alin. (1) din Constituție; b) fișa financiară, în conformitate cu art. 15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 13 august 2002, și art. 15 din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 4 iunie 2020. Prin urmare, cele arătate de autorii obiecției de neconstituționalitate — în sensul că nu ar fi fost solicitată fișa financiară — nu se susțin.

31. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate și constată că dispozițiile art. I pct. 2—4 și 6—9 din Legea pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și pentru modificarea și completarea Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 septembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Prim-magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 408

din 21 septembrie 2022

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și pentru stabilirea unor măsuri fiscal-bugetare

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— prim-magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate privind Legea pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și pentru stabilirea unor măsuri fiscal-bugetare (PI-x nr. 21/2022), obiecție formulată de un număr de 52 de deputați.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 4.795 din 9 iunie 2022 și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.455A/2022.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate se susține că legea criticată a fost adoptată în lipsa fișei financiare, iar expunerea de motive nu conține nicio mențiune referitoare la impactul financiar al acesteia. Nici inițiatorii, nici Camerele Parlamentului nu au solicitat Guvernului întocmirea fișei financiare, singura solicitare adresată acestuia fiind de a transmite punctul său de vedere privind susținerea sau respingerea propunerii legislative. În sensul necesității stabilirii sursei de finanțare pentru cheltuielile angajate și al solicitării fișei financiare sunt invocate Avizul Consiliului Legislativ nr. 41/2022, Opinia Consiliului Fiscal din 23 noiembrie 2021, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 56 din 5 februarie 2020. Totodată, sunt menționate prevederile art. 30 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, precum și ale art. 15 alin. (1) lit. a) din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010.

4. Se mai susține că reglementarea criticată încalcă principiul bicameralismului, întrucât compararea celor două forme ale legii adoptate la nivelul celor două Camere relevă nu doar faptul că la Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, au fost adoptate o serie de amendamente care nu au fost puse în discuția Senatului și care au condus la o configurație semnificativ diferită între cele două forme ale legii, ci chiar că au fost discutate două proiecte de lege total diferite din perspectiva conținutului. Astfel, în timp ce la Senat se discuta despre statutul funcționarului public și salarizarea unitară a acestuia, la Camera Deputaților au fost aduse amendamente care schimbă însăși esența actului normativ, iar discuția s-a axat pe introducerea unor sporuri pentru anumite categorii de angajați, eliminându-se Senatul din procesul legislativ. Soluția constituțională pentru această situație era expres precizată în Constituție, respectiv întoarcerea proiectului la Senat pentru discutarea amendamentelor aduse la Camera Deputaților, traseu constituțional care nu a fost realizat. Totodată, sunt indicate textele care au fost incluse în lege la nivelul Camerei Deputaților, prin excluderea Senatului din procesul de legiferare, și se concluzionează că amendamentele adoptate imprimă nu

doar deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate, ce duc la configurații semnificativ diferite ale acestora, ci indică faptul că legea adoptată de Camera Deputaților este o cu totul altă lege decât cea adoptată de Senat.

5. Se consideră că legea criticată încalcă și art. 1 alin. (3) și (5), art. 75 și art. 76 alin. (3) din Constituție referitor la desfășurarea procedurii parlamentare de adoptare a legilor, întrucât raportul favorabil al Comisiei pentru muncă și protecție socială a fost primit la data de 30 mai 2022, iar proiectul de lege a fost înscris pe ordinea de zi și votat de către plenul Camerei Deputaților la data de 31 mai 2022.

6. Se mai susține că legea criticată contravine art. 1 alin. (5) și art. 76 din Constituție referitor la procedura de adoptare a legilor, întrucât, ulterior adoptării legii, prin intermediul unei note transmise de președintele de ședință la data de 7 iunie 2022, au fost operate două modificări asupra legii adoptate în ședința Camerei Deputaților, având în vedere faptul că, în ceea ce privește raportul depus, s-a constatat, pe de o parte, că acesta nu cuprinde amendamentul de la art. 11 din lege în redactarea aprobată în cadrul ședinței Comisiei, iar, pe de altă parte, că acesta cuprinde o trimitere greșită. Astfel, forma adoptată de Camera Deputaților diferă față de cea trimisă la promulgare, iar prima dintre cele două intervenții asupra textului legii schimbă scopul acesteia, pentru că adaugă funcțiile de demnitate publică și asimilate acestora în categoria celor ale căror indemnizații se măresc. Se concluzionează că încălcarea art. 76 din Constituție s-a produs cu privire la însăși rațiunea textului, aceea de a norma modalitatea de manifestare a autorității legislative, conducând implicit și la încălcarea prevederilor art. 61 din Constituție.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele lor de vedere.

8. **Președintele Camerei Deputaților** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. Cu privire la încălcarea art. 61 alin. (2), coroborat cu art. 75 din Constituție referitor la principiul bicameralismului, se arată că, prin raportare la forma adoptată de Senat, legea criticată conține dispoziții de modificare și completare a Legii-cadru nr. 153/2017, iar intervențiile legislative realizate sub forma amendamentelor admise la Camera decizională nu reprezintă soluții normative care, sub aspectul fondului reglementării, să se îndepărteze considerabil de conceptele edictate de către Senat. Cazul de față nu reflectă o îndepărtare de la intenția inițiatorului, sancționată de Curtea Constituțională prin jurisprudența sa, ci, mai degrabă, o analiză temeinică efectuată de Camera Deputaților, în virtutea atribuțiilor sale de Cameră decizională, și a plenitudinii sale de competență. Practic, ambele Camere s-au pronunțat asupra formei inițiatorului, având în vedere că Senatul a adoptat propunerea legislativă în forma care i-a fost înaintată, potrivit art. 75 alin. (2) teza a treia din Constituția României, republicată. Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, a adoptat proiectul de lege cu

modificări și completări, prin raportare la textele adoptate de prima Cameră sesizată. Față de cele expuse, criticile formulate nu pot fi reținute.

10. Cu privire la invocarea încălcării dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, se arată că argumentele prezentate de autori adaugă ipoteze circumstanțiale din perspectivă interpretativă, care excedează intenției avute în vedere de Parlament prin legea adoptată. Astfel, înlocuind sintagma „Prin excepție de la prevederile alin. (1)” cu sintagma „Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2)” nu se schimbă sensul noimei juridice, ci se întărește trimiterea la funcțiile de demnitate publică și cele asimilate acestora, lucru deja reglementat la alin. (4¹) cu privire la cele două forme de „indemnizații” acordate acestei categorii de personal plătit din fonduri publice.

11. Autorii sesizării invocă totodată o critică referitoare la îndreptarea unei erori materiale survenite în redactarea raportului comisiei sesizate în fond. În fapt, Comisia pentru muncă și protecție socială a semnalat în plenul Camerei Deputaților existența unei erori materiale cu privire la o normă de trimitere cuprinsă în textul proiectului de lege în forma adoptată de comisie. Astfel, nota de rectificare menționată corectează o eroare materială cuprinsă în raportul Comisiei pentru muncă și protecție socială, respectiv o omisiune care se corelează cu dispoziția descriptivă a alin. (4³) al art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative. Conform normelor de tehnică legislativă se asigură, în acest mod, punerea în acord a noimei de trimitere cu reglementarea conținută.

12. Totodată, invocarea unei eventuale neclarități nu intră în sfera exercitării controlului de neconstituționalitate, ci se circumscrie procesului de interpretare și aplicare a legii.

13. Se apreciază că actul normativ criticat respectă în ansamblu său cerințele privind claritatea, precizia și previzibilitatea normelor juridice. Textul este clar, întrucât în conținutul său nu se regăsesc pasaje obscure sau soluții normative contradictorii, este precis, fiind redactat într-un stil specific normativ dispozitiv, care prezintă norma instituită fără explicații sau justificări, prin folosirea cuvintelor în înțelesul lor curent din limba română; conceptele și noțiunile utilizate sunt configurate în concordanță cu dreptul pozitiv, iar stabilirea soluțiilor normative este departe de a fi ambiguă, acestea fiind redate previzibil și univoc, cu respectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Neîncalcând niciuna dintre prevederile cadrului normativ referitor la tehnica legislativă pentru elaborarea actelor normative, dispozițiile criticate sunt, deci, constituționale prin raportare la prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție.

14. Se arată că modificările aduse normelor în vigoare se circumstanțiază evoluției realităților economice și sociale din România. În acest sens, ca expresie a poziției sale preeminente în sistemul autorităților publice ale României, Parlamentul poate interveni asupra legislației în scopul asigurării ordinii juridice necesare, în exercitarea suveranității naționale rezultate din alegerile generale.

15. Cu privire la invocarea încălcării dispozițiilor art. 138 alin. (5) din Constituție, se arată că, urmărind fișa actului, Senatul a solicitat în data de 5 octombrie 2021 punctul de vedere al Guvernului și informarea Guvernului asupra implicațiilor bugetare, în conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, precum și fișa financiară, în conformitate cu prevederile art. 15 din Legea responsabilități fiscal-bugetare nr. 69/2010, republicată, și ale art. 15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, pentru propunerea legislativă, înregistrată la Senat cu nr. B438 din 5 octombrie 2021. Netransmiterea fișei

financiare în termenul legal de către autoritatea publică căreia îi incumbă obligația de a întocmi acest document nu poate constitui un impediment în continuarea procedurii de legiferare.

16. **Președintele Senatului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

17. La dosarul cauzei, Federația „Solidaritatea sanitară din România” din București a depus un înscris sub titulatura de *amicus curiae*, prin care solicită Curții Constituționale respingerea, ca neîntemeiată, a obiecției de neconstituționalitate.

18. La termenul de judecată fixat pentru data de 6 iulie 2022, Curtea a dispus amânarea începerii dezbaterilor asupra cauzei pentru data de 21 septembrie 2022, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. **Obiectul controlului de constituționalitate**, astfel cum a fost formulat, îl constituie Legea pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și pentru stabilirea unor măsuri fiscal-bugetare.

20. Textele constituționale invocate în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt cele ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept și calitatea legii, ale art. 61 privind rolul Parlamentului, ale art. 75 și 76, ambele privind procedura de adoptare a legilor, și ale art. 138 alin. (5) privind stabilirea sursei de finanțare a cheltuielilor bugetare.

(1.) Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate

21. În prealabil examinării obiecției de neconstituționalitate, Curtea are obligația verificării condițiilor de admisibilitate a acesteia, prin prisma titularului dreptului de sesizare, a termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și a obiectului controlului de constituționalitate. Dacă primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează să fie cercetate în ordinea anterioară, iar constatarea neîndeplinirii uneia dintre ele are efecte dirimante, făcând inutilă analiza celorlalte condiții (Decizia Curții Constituționale nr. 66 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 9 martie 2018, paragraful 38).

22. Obiecția de neconstituționalitate îndeplinește condițiile prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție atât sub aspectul titularilor dreptului de sesizare, întrucât a fost formulată de un număr de 52 de deputați, cât și sub aspectul obiectului controlului de constituționalitate, fiind vorba despre o lege adoptată, dar nepromulgată încă.

23. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de contencios constituțional, potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de două zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament, iar, potrivit art. 77 alin. (3) din Constituție, în termen de cel mult 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare.

24. Propunerea legislativă a fost adoptată de Senat la 2 februarie 2022 [fiind adoptată tacit ca urmare a depășirii

termenului prevăzut de art. 75 alin. (2) din Constituție], după care a fost transmisă Camerei Deputaților, care a adoptat-o, în calitate de Cameră decizională, la data de 31 mai 2022. La data de 7 iunie 2022, legea adoptată a fost depusă în vederea exercitării dreptului de sesizare asupra constituționalității legii, la data de 9 iunie 2022 a fost înregistrată prezenta obiecție de neconstituționalitate, iar la data de 14 iunie 2022 legea a fost trimisă la Președintele României pentru promulgare.

25. Obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în termenul de protecție de 5 zile prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, astfel că urmează a se constata că aceasta este admisibilă.

26. În consecință, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

(2.) Analiza obiecției de neconstituționalitate

(2.1.) Criticile de neconstituționalitate raportate la art. 61 alin. (2) și art. 75 din Constituție

27. În jurisprudența sa, cu privire la principiul bicameralismului, Curtea a dezvoltat o veritabilă „doctrină” a bicameralismului și a modului în care acest principiu este reflectat în procedura de legiferare. Ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului ca organ reprezentativ al poporului român și de unicitatea sa ca autoritate legiuitoare a țării, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură Cameră fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și de cealaltă Cameră (Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 13 aprilie 2017, paragraful 53). Legea este, cu aportul specific al fiecărei Camere, opera întregului Parlament, drept care autoritatea legiuitoare trebuie să respecte principiile constituționale în virtutea cărora o lege nu poate fi adoptată de către o singură Cameră (Decizia nr. 1.029 din 8 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 23 octombrie 2008, Decizia nr. 3 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014, Decizia nr. 355 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 8 iulie 2014, paragraful 38, Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 22 noiembrie 2016, paragraful 39, Decizia nr. 765 din 14 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 21 februarie 2017, paragraful 29, Decizia nr. 62 din 7 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 3 martie 2017, paragraful 32, sau Decizia nr. 393 din 5 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 16 iulie 2019, paragraful 66). Ca urmare, dezbaterile parlamentare a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului. Așa fiind, modificările și completările pe care Camera decizională le aduce proiectului de lege sau propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze, ceea ce contravine principiului bicameralismului (Decizia nr. 472 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 30 aprilie 2008, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, paragraful 53).

28. Stabilind limitele principiului bicameralismului, Curtea a apreciat că aplicarea acestuia nu poate avea ca efect deturnarea rolului de Cameră de reflecție a primei Camere sesizate. Este de netăgăduit că principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de

elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot poziția cu privire la adoptarea legilor (Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, paragraful 55).

29. Curtea a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care, prin procedura parlamentară, se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea celor două criterii este de natură a afecta principiul care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ (Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011, Decizia nr. 62 din 7 februarie 2017, paragraful 29, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, paragraful 54).

30. Așadar, bicameralismul nu înseamnă ca ambele Camere să se pronunțe asupra unei soluții legislative identice, în Camera decizională putând exista abateri inerente de la forma adoptată de Camera de reflecție, desigur, fără schimbarea obiectului esențial al proiectului de lege/prounerii legislative. A nega posibilitatea Camerei decizionale de a se îndepărta de la forma votată în Camera de reflecție ar însemna limitarea rolului său constituțional, iar caracterul decizional atașat acesteia devine iluzoriu. S-ar ajunge la un veritabil mimetism, în sensul că cea de-a doua Cameră se va identifica, în ceea ce privește activitatea sa legislativă, cu prima Cameră, neputându-se îndepărta în niciun fel de la soluțiile legislative pentru care a optat prima Cameră, ceea ce este contrar, până la urmă, chiar ideii de bicameralism. Prin urmare, nu se poate susține încălcarea principiului bicameralismului, atât timp cât legea adoptată de Camera decizională se referă la aspectele principiale pe care le-a avut în vedere propunerea/proiectul de lege în forma sa însușită de Camera de reflecție. În acest sens, modificările aduse formei adoptate de Camera de reflecție trebuie să cuprindă o soluție legislativă care păstrează concepția de ansamblu a acesteia și să fie adaptate în mod corespunzător, prin stabilirea unei soluții legislative alternative/complementare care nu se abate de la forma adoptată de Camera de reflecție, în condițiile în care aceasta este mai cuprinzătoare sau mai bine articulată în cadrul ansamblului legii, cu realizarea anumitor coroborări inerente oricărei modificări (Decizia nr. 765 din 14 decembrie 2016, paragrafele 37 și 38, Decizia nr. 377 din 31 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 21 iulie 2017, paragraful 45, și Decizia nr. 412 din 20 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 11 iulie 2019, paragraful 57).

31. Raportat la cauza de față, Curtea constată că la nivelul Camerei decizionale au fost operate mai multe modificări față de forma adoptată de Camera de reflecție. Astfel, au fost adoptate pct. 2 și 3 ale art. I, precum și art. II. Întrucât aceste modificări vizează legea salarizării, respectiv Legea-cadru nr. 153/2017, și legea salarizării personalului plătit din fonduri publice pentru anul 2022, respectiv art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021, rezultă că ele reglementează cu privire la un corp unitar de norme juridice privind salarizarea. În aceste condiții, urmează a se verifica dacă deosebirea de conținut juridic față de forma adoptată în prima Cameră sesizată (formă care a vizat numai Legea-cadru nr. 153/2017) este

majoră sau dacă configurația juridică a legii adoptate este semnificativ diferită.

32. În acest context, Curtea observă că există un grad de abatere ridicat al formei adoptate de Camera Deputaților față de cea adoptată de Senat, noul text al pct. 2 și 3 ale art. I referindu-se la salarizarea unor funcții neavute în vedere în forma legii adoptată de Senat, funcții ce fac parte dintr-o familie ocupațională diferită de cea avută în vedere de Camera de reflecție. Astfel, Camera de reflecție a avut în vedere familia ocupațională „Învățământ”, iar cea decizională a adăugat și funcții specifice familiei ocupaționale „Administrație”. Prin urmare, pct. 2 și 3 ale art. I consacră o soluție legislativă neavută în vedere de Camera de reflecție, care se îndepărtează de forma adoptată de aceasta. O astfel de abatere poate fi calificată ca fiind majoră, ceea ce atrage în mod implicit o configurație semnificativ diferită a legii față de forma adoptată în Camera de reflecție.

33. Totodată, prin introducerea art. II, care se referă la salarizarea întregului personal plătit din fonduri publice pentru anul 2022, se constată că, în mod evident, Camera decizională a adăugat un conținut normativ nou și semnificativ diferit legii adoptate, aspect care a dus și la modificarea titlului legii. Dacă în forma adoptată de Camera de reflecție legea se referea la salarizarea personalului didactic care îndeplinește funcția de diriginte, profesor/antrenor grupa de performanță din cadrul cluburilor sportive școlare sau cluburilor sportive universitare, la învățătorii, educatoarele, institutorii, profesorii pentru învățământul primar, la profesorii pentru învățământul preșcolar care urmau să beneficieze de o creștere salarială de 10%, art. II se referă la întreg spectrul personalului bugetar, la creșterea indemnizațiilor de încadrare lunară de care aceștia beneficiază. Or, o asemenea modificare nu putea fi adoptată numai de Camera decizională, neavând vreo legătură de complementaritate/conexitate cu soluția legislativă adoptată inițial de Camera de reflecție.

34. De altfel, o parte dintre majorările preconizate prin art. II criticat a fost realizată ulterior prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2022 pentru completarea art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 29 august 2022, act normativ care se aplică din luna august 2022.

35. Având în vedere cele expuse, Curtea constată că prin adoptarea pct. 2 și 3 ale art. I și a art. II din lege a fost încălcat principiul bicameralismului prevăzut de art. 61 alin. (1) coroborat cu art. 75 din Constituție.

39. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate și constată că dispozițiile art. I pct. 2 și 3 și ale art. II din Legea pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și pentru stabilirea unor măsuri fiscal-bugetare sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 septembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Prim-magistrat-asistent,
Benke Károly

(2.2.) Criticile de neconstituționalitate raportate la art. 1 alin. (5) și art. 76 din Constituție

36. Curtea observă că autorii obiecției critică faptul că a fost încălcată procedura parlamentară de adoptare a legilor prin faptul că între data depunerii raportului și cea a adoptării legii a existat un termen de doar o zi, ceea ce ar contraveni considerentelor de principiu cuprinse în Decizia nr. 261 din 5 mai 2022. Situația învederată nu este, însă, una comparabilă cu cea constatată prin Decizia nr. 261 din 5 mai 2022, în care întreaga procedură parlamentară s-a desfășurat într-o singură zi în condițiile în care legea era adoptată în procedură comună, cu încălcarea unei exigențe constituționale expres stabilite în art. 76 alin. (3). Or, critica formulată nu relevă decât aspecte de procedură parlamentară, fără relevanță constituțională.

37. Cu privire la critica referitoare la încălcarea procedurii parlamentare de adoptare a legilor prin modificarea textului legii printr-o erată, Curtea reține că în cuprinsul eratei, depusă la pagina 22 din dosarul Curții Constituționale (intitulată *Notă Plx 21/2022*), s-au făcut referiri la faptul că art. II din lege nu cuprinde un amendament adoptat în cadrul ședinței „comisiei” și că în cuprinsul său există o trimitere greșită la un anumit text. Având în vedere, însă, faptul că s-a constatat neconstituționalitatea legii prin raportare la principiul bicameralismului, iar această neconstituționalitate a vizat și art. II, în ansamblul său, analiza criticii formulate nu mai prezintă relevanță, astfel că instanța constituțională nu o va mai analiza pe fond.

(2.3.) Criticile de neconstituționalitate raportate la art. 138 alin. (5) din Constituție

38. Conform fișei legislative a propunerii legislative (intitulată în redactarea inițiatorului „pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice”), ca urmare a hotărârii Biroului permanent al Senatului din ședința din data de 15 noiembrie 2021, au fost solicitate: a) punctul de vedere al Guvernului și informarea Guvernului asupra implicațiilor bugetare, în conformitate cu art. 111 alin. (1) din Constituție; b) fișa financiară, în conformitate cu art. 15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 13 august 2002, și art. 15 din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 4 iunie 2020. Prin urmare, cele arătate de autorii obiecției de neconstituționalitate — în sensul că nu ar fi fost solicitată fișa financiară — nu se susțin.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind exercitarea, cu caracter temporar, de către
domnul Petronel Munteanu a funcției publice vacante
din categoria înalților funcționari publici de secretar general
adjunct al Ministerului Investițiilor și Proiectelor Europene**

Având în vedere propunerea Ministerului Investițiilor și Proiectelor Europene formulată prin Adresa nr. 5.508 din 23 noiembrie 2022, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/8.828 din 29 noiembrie 2022, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 52.186/2022,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 20 decembrie 2022, domnul Petronel Munteanu, director al Direcției de analiză și programare din cadrul Direcției generale programare și coordonare sistem, exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Investițiilor și Proiectelor Europene pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂ Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Marian Neacșu

București, 14 decembrie 2022.

Nr. 557.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

